

Nr 207

Av herr Hansson i Önnarp, om viss översyn av lagen om rätt till jakt.

Viltbeståndet har under de senare åren i vissa delar av landet ökat i betydande omfattning. Härigenom har ofta svåra skador anställts å grödor. En anledning till denna ökning av viltbeståndet synes i vissa fall vara, att jakträtten innehafts av personer som saknat intresse för en sådan anpassning av beståndets storlek som berättigade hänsyn till jordbruksdriften kräver.

I 1 § lagen om rätt till jakt stadgas, att jaktvården städse skall bedrivas under hänsynstagande till jordbrukets och skogsskötselns ävensom andra näringars intressen. I 24 § samma lag föreskrives om tvångsavjagning, där est nämnda intressen inte tillgodoses. Om till följd av viss villebrådsarts utbredning avsevärd skada orsakas å gröda, skog eller plantering och skadan inte genom rimliga åtgärder från markinnehavarens sida kan förebyggas, har länsstyrelsen att förelägga jakträttsinnehavaren att vidtaga de åtgärder, som må befinnas erforderliga i sådant avseende. Därest jakträttsinnehavaren underlåter att ställa sig föreläggandet till efterrättelse, har länsstyrelsen att förordna, att jakt å området skall äga rum genom därtill särskilt utsedd jägare i ändamål att åstadkomma erforderlig minskning av villebrådsstammen.

Utformningen av dessa stadganden kan synas ge möjligheter till den avjagning, som ur ovannämnda synpunkter kan befinnas erforderlig. De allt oftare förekommande skadegörelserna ger emellertid vid handen, att tillämpningen inte är tillfredsställande. Den bedömning, som måste föregå en tvångsreglering av skadorna, är givetvis under alla förhållanden svår. Lagtextens krav på att skadan skall vara »avsevärd» synes ofta få den innebörden, att föreläggande om åtgärder inte skall ske annat än i särskilda fall, då skadegörelsen är av mycket betydande omfattning. En sådan tolkning möjliggör inte en reglering av de ganska betydande skador, som vid upprepade tillfällen anställs å grödor, skog eller plantering till följd av att villebrådsstammen ur jordbrukets och skogsbrukets synpunkt fått alltför kraftig utbredning.

Sådana ständigt återkommande skadegörelser betyder stora ekonomiska förluster, även om inte varje skada i och för sig kunnat betecknas som »avsevärd».

Avsikten med ovannämnda bestämmelser i lagen om rätt till jakt måste vara, att ett tillfredsställande skydd skall skapas mot skadegörelser å grö-

dor m. m. Det bör naturligtvis ankomma på länsstyrelsen att i varje särskilt fall bedöma, om tvångsavjagning skall äga rum. Det borde enligt min mening vara möjligt att ge ifrågavarande bestämmelser en sådan utformning, att erforderliga åtgärder på ett effektivare sätt kan vidtagas, när viltbeståndet med hänsyn till jordbrukets och skogsbrukets intressen allmänt kan bedömas ha fått en alltför kraftig utveckling. Det bör i lagen om rätt till jakt kunna stadgas, att länsstyrelsen, när den finner detta erforderligt, må äga rätt att förelägga jakträttsinnehavaren att vidtaga åtgärder i syfte att anpassa viltbeståndets storlek med hänsyn till jordbrukets och skogsskötselns ävensom andra näringars intresse av att undvika skadegörelser, som förorsakar betydande ekonomiska förluster. En sådan utformning av lagtexten bör givetvis kompletteras med tillämpningsföreskrifter i samma syfte.

Med anledning av vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t efter översyn av lagen om rätt till jakt måtte framlägga förslag till sådan ändring av lagen, att skyddet mot skadegörelser genom viltbråd å gröda m. m. stärkes, samt vidtaga övriga åtgärder, som kan främja motionens syfte.

Stockholm den 26 januari 1955

Stig F. Hansson

i Önnarp